

РЕШЕНИЕ

№ 34670

гр. София, 22.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 03.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Адриан Янев

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Ивайло Занев, като разгледа дело номер **5053** по описа за **2025** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от Изпълнителния директор на НАП, депозирана от процесуалния му представител ст. юрисконсулт И. К. с приложено пълномощно, срещу Решение №1445/16.04.2025 г. по АНД №15593/2024 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 130 състав, с което е отменено издаденото от него Наказателно постановление №792580-F787727/17.10.2024 г. и нарушителят е предупреден, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание. С отмененото НП на основание чл. 108, ал. 1 от Закона за хазарта на организатор на хазартни игри „ТЕЛЕМАТИК ИНТЕРАКТИВ БЪЛГАРИЯ“ АД, [населено място] е била наложена „имуществена санкция“ в размер на 3000 /три хиляди/ лева за нарушение на чл.41, ал.5 от Закона за хазарта. Касаторът счита въззивното решение за неправилно поради неправилно приложение на материалния закон – касационно основания по чл.348, ал.1, т.1 НПК. Твърди, че въззивният съд неправилно е приел, че е налице маловажен случай по смисъла на чл.28 ЗАНН. Счита, че нарушението не може да бъде квалифицирано като „маловажен случай“ по смисъла на тази разпоредба, доколкото конкретното деяние не притежава никакви обективни белези, които да го отличават от общите случаи на нарушения по посочената в АУАН и НП разпоредба. Засегнатите в случая обществени отношения са значими, а посочването от съдът, че „се касае за инцидентна проява“, не може да служи като основание да се претендира маловажност на деянието. В случая

не са налице предпоставките по чл.28 от ЗАНН - деянието не се характеризира е по-ниска степен на обществена опасност в сравнение е обикновените случаи на административни нарушения от този вид. Изложени са подробни съображения в тази насока. Иска се отмяна на решението и постановяване на друго, с което НП да бъде потвърдено. Претендира се присъждане на разноски за двете съдебни инстанции.

Ответникът по касация – „ТЕЛЕМАТИК ИНТЕРАКТИВ БЪЛГАРИЯ“ АД, [населено място], в представен писмен отговор от пълномощника му адв. В. В., изразява становище за правилно приложение на разпоредбата на чл.28 ЗАНН в решението на СРС, поради което моли същото да бъде оставено в сила. Изложено е и съображение, че СРС не е отчел, че при издаване на НП е допуснато съществено процесуално нарушение на процесуалните правила, доколкото не е посочена конкретната относима разпоредба на кои общи изисквания е нарушена. Счита това за нарушение на чл.42, ал.1, т.5 и на ч.57, ал.1, т.6 ЗАНН, което е нарушило правото на защита на санкционираното дружество, доколкото същото е лишено от възможност да разбере действителната правна квалификация на вмененото му нарушение, за да реализира защитата си.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че решението на въззивния съд е неправилно, поради което следва да бъде отменено, а НП потвърдено.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд София - град, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било Наказателно постановление №792580-F787727/17.10.2024 г., издадено от Изпълнителния директор на НАП, с което на основание чл.108, ал.1 от ЗХ на организатор на хазартни игри „ТЕЛЕМАТИК ИНТЕРАКТИВ БЪЛГАРИЯ“ АД, [населено място] е била наложена „имуществена санкция“ в размер на 3000 /три хиляди/ лева за нарушение на чл.41, ал.5 от Закона за хазарта.

След като е събрал относимите към спора писмени и гласни доказателства, анализирайки същите СРС е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на жалбоподателя и които да обосновават отмяната на последното само на това основание, респективно и всички доводи на жалбоподател, релевирани в жалбата, са изцяло неоснователни. Приел е, че актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление са издадени от компетентни административни органи, съобразно чл. 90, ал. 1-3 от ЗХ. Не са нарушени давностните срокове по чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН. Не са допуснати нарушения на процедурата по съставяне и предявяване на АУАН. Предвид възраженията, релевирани в жалбата, е посочено, че съдът не констатира допуснати нарушения на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН относно съдържанието на АУАН и НП, като счита, че и двата процесуални документа съдържат всички изискуеми от ЗАНН реквизити - нарушението е описано ясно, точно и конкретно, като му е дадена съответстваща на фактическото описание правна квалификация. В тази връзка е посочено, че в обстоятелствените части и на двата акта се съдържат обстоятелства и факти, които в достатъчна степен описват вмененото на дружеството-жалбоподател нарушение от обективна страна. Посочени са дата и място на извършване на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и нарушената законова норма, като е налице единство между фактическо и

юридическо обвинение. Вмененото на дружеството административно нарушение е индивидуализирано в достатъчна степен, за да може същият да узнае в какво е обвинен. Следователно, налице е яснота и пълнота относно съставомерните признаци на административното нарушение, за което е ангажирана отговорността на дружеството жалбоподател, а възраженията на последния в противоположния аспект не намират подкрепа в събрания по делото доказателствен материал и са изцяло неоснователни.

От събрания доказателствен материал въззивният съд е приел, че е установено, че дружеството жалбоподател в качеството му на организатор на онлайн залози върху резултати от спортни състезания е приел на 29.03.2024 г. залози, направени от лицето Н., като три от залозите са уредени като „отменени“ от дружеството, а залог №[ЕГН] първоначално е уреден също като „отменен“, като в последствие е коригиран на „губещ“ след приключване на събитието и потвърждение, че направената прогноза е губеща. Дружеството жалбоподател след като е приело, че този залог е поставен с некоретен коефициент - значително различаващ се от световните пазари, е следвало същият да бъде определен като „отменен“ с определен коефициент 1, а сумата на поставения залог в размер на 49 евро е следвало да бъде възстановена по игрална сметка на лицето Н.. При така установеното СРС е приел, че е доказано нарушение на разпоредбата на чл.41, ал.5 от ЗХ, в която е посочено, че правилата за организиране на хазартните игри се утвърждават по реда на чл.17, ал.1, т.4. Посочил е, че организаторът на хазартни игри отговаря за цялостната организация на дейността и функционирането на счетоводната отчетност, която да гарантира точното отчитане на всички операции, свързани с игрите, при спазване на действащото законодателство и утвърдените му правила по предходното изречение, както и че за това нарушение санкцията е предвидена в чл.108, ал.1 ЗХ, а доколкото отговорността на юридическите лица е обективна и безвиновна не следва да се обсъжда субективната страна на деянието.

Съдът е разгледал и въпроса за приложимостта на чл.28 от ЗАНН и е установил, че процесното нарушение следва да се квалифицира като маловажен случай. В тази връзка е приел, че се касае за инцидентна проява, деянието е с изключително ниска степен на обществена опасност и може да се квалифицира като маловажно. Предвид това е приел, че и отправянето на предупреждение до санкционираното ЮЛ ще постигне целите на генералната и специалната превенция. Позовал се е и на разпоредбата на чл. 27, ал. 11 от ЗАНН, като е приел, че същата не е спазена от АНО, а конкретни мотиви за неприложимост на чл.28 ЗАНН липсват в НП. Затова с решението НП е отменено и дружеството е предупредено по реда на чл.63, ал.4 ЗАНН.

Решението на СРС е неправилно.

За да се извърши преценка дали нарушението, за което е наложена санкцията, е маловажно, следва безспорно да е установено, че същото е извършено, правилно е приложена санкционната норма и в хода на проведеното АНП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, обуславящи отмяна на процесуално основание.

В случая настоящият касационен състав приема, че правилно СРС е приел, че в хода на АНП не са допуснати процесуални нарушения от категорията на съществени. В тази връзка съдът приема за неоснователни доводите на ответника по касация, че с посочването като нарушена в АУАН и в НП само на правната норма на чл.41, ал.5 от ЗХ, без да е направена привръзка с конкретна друга разпоредба на посочен акт, е нарушено правото му на защита, доколкото не е могло да разбере действителната правна квалификация на вмененото му нарушение. Разпоредбата на чл.41, ал.5 от ЗХ предвижда, че правилата за организиране на хазартните игри се утвърждават по реда на чл.17, ал.1, т.4. Организаторът на хазартни игри отговаря за цялостната организация на дейността и функционирането на счетоводната отчетност, която да гарантира точното отчитане на всички операции, свързани с игрите, при спазване на действащото законодателство и утвърдените

му правила по предходното изречение. Съгласно чл.17, ал.1, т.4 ЗХ Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите утвърждава или отказва да утвърди представените от организаторите на хазартни игри правила, изготвени въз основа на условията, изискванията и правилата по ал.3, т.1 – т.4. При тази уредба следва извода, че като е посочена за нарушена разпоредбата на чл.41, ал.5 ЗХ се има предвид нарушение именно на утвърдените от Изпълнителния директор на НАП представени от дружеството – организатор на хазартни игри правила. Именно разпоредба от тези правила – чл.13, ал.2 от същите, е посочена като нарушена в обстоятелствената част на АУАН и НП. При това положение настоящият съдебен състав приема, че като не е извършил изрична привръзка на чл.41, ал.5 ЗХ с конкретната нарушена норма на правилата, АНО е допуснал нарушение във формата на АУАН и на НП по чл.42, т.5 и на чл.57, ал.1, т.6 ЗАНН, които изискват пълно посочване на законовата разпоредба, която е прието, че е нарушена. В случая обаче това нарушение не е съществено, тъй като конкретната нарушена норма е посочена в обстоятелствената част на актовете, от която дружеството е разбрало в какво нарушение е обвинено. Следователно не е нарушено правото му на защита. В подкрепа на този извод са и депозираните от него възражения в хода на АНП, от съдържанието на които е видно, че същото е било наясно какво нарушение му е вменено.

Правилни и обосновани със събраните в хода на съдебното следствие доказателства са и изводите на СРС, че нарушението е безспорно установено. Съдът приема обаче, че неправилно е приложена санкционната норма на чл.108, ал.1 ЗХ, което не е отчетено от въззивния съд. Тази разпоредба предвижда налагане на имуществена санкция на организатор на хазартни игри, който наруши общите задължителни игрални условия и правила, общите задължителни изисквания, общите задължителни правила и общите задължителни технически изисквания, които, съгласно чл.17, ал.3 ЗХ се уреждат с Наредба на Министерския съвет по предложение на министъра на финансите. Доколкото процесното деяние е прието за нарушение на чл.41, ал.5 ЗХ, в която разпоредба се има предвид нарушение на утвърдените от Изпълнителния директор на НАП представени от дружеството – организатор на хазартни игри правила, то следва извода, че приложената санкционна норма на чл.108, ал.1 ЗХ не е съответна на вмененото нарушение. Съответната на това нарушение санкционна норма е тази на чл.108, ал.2 ЗХ. Същата предвижда, че организатор на хазартни игри, който наруши утвърдените от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите правила по чл.17, ал.1, т.4, се наказва с имуществена санкция в размер от 2000 до 5000 лв., освен когато деянието представлява нарушение по ал.1. В обстоятелствената част на НП не се съдържат твърдения процесното деяние да представлява нарушение по ал.1, напротив, посочено е, че дружеството е извършило нарушение на чл.41, ал.5 ЗХ, изразяващо се в неспазване на утвърдените правила на организатора по чл.17, ал.1, т.4 ЗХ. Предвид това същото е следвало да бъде санкционирано по ал.2 на чл.108 ЗХ.

Като е приел, че за извършеното нарушение е приложена съответната му санкционна норма въззивният съд е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено. Делото следва да бъде върнато на друг състав на СРС, който да приложи и разпоредбата на чл.63, ал.7, т.1 от ЗАНН, като приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението, доколкото санкционна норма, под която следва да се подведе деянието, предвижда по-леко наказание от определеното в процесното НП.

Настоящият съдебен състав не възприема изводите на въззивния съд, че процесното нарушение следва да се квалифицира като маловажен случай. Необосновани са доводите му за това, че се касае за инцидентна проява, а деянието е с изключително ниска степен на обществена опасност, които са го мотивирали да приложи чл.28 ЗАНН. Легално определение на "Маловажен случай" е

дадено в §1, т.4. от ДР на ЗАНН. Съгласно тази разпоредба „маловажен случай“ е този, при който извършеното нарушение от физическо лице или неизпълнение на задължение от едноличен търговец или юридическо лице към държавата или община, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение или на неизпълнение на задължение от съответния вид. Както е приел и СРС, процесното нарушение е формално, като законодателят не е предвидил настъпването на каквито и да е съставомерни вреди от същото. С оглед на това е ирелевантно изследването на въпроса дали са настъпили някакви вредни последици. Следователно, трябва обективно да са налице други смекчаващи обстоятелства, въз основа на които да се приеме, че нарушението представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение или на неизпълнение на задължение от съответния вид. Такива нито са посочени във въззивната жалба, нито са установени от въззивния съд. В тази връзка основателно е твърдението в касационната жалба, че конкретното деяние не притежава никакви обективни белези, които да го отличават от общите случаи на нарушение от същия вид. Следователно процесното нарушение не е маловажно. Като е приел противното, СРС е постановил решение, което и на това основание следва да бъде отменено.

Въпреки изхода на настоящото производство разноски на касатора не следва да се присъждат предвид разпоредбата на чл.226, ал.3 АПК.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 222, ал.2 АПК, вр. чл.63в, ЗАНН, Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №1445/16.04.2025 г. по АНД №15593/2024 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 130 състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийски районен съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.